

A Társaság

Douglas Ellen grófnő.

Holzer
cs. és kir. udvari és kamarai oxállító
divatháza
Budapest, IV., Kossuth Lajos u. 9.

Old American

különlegességek utazó kalapokban

Budapest, Belváros

Telefon: 169-97.

IV., Egyetem-utca 3. sz.

„TANNIBETUL“

Ha haját korai kihul-
 lástól vagy megöszü-
 léstől meg akarja vé-
 deni, úgy használjon
TANNIBETUL haj- és
 fejbőrpoló szert.
 Száraz, vékonyzálu
 hajnak használjon

**ZSIROS
 TANNIBETULT.**

Zsíros hajnak és erős
 bőrhámlású fejbőrnek
 használjon

**SZÁRAZ
 TANNIBETULT.**

Ára darabonként K 10.

Kapható minden gyógyszerárban, drogueriarban
 és illatszertárban. 6 üveg vételnél bérmentesen
 szállítok. — Egyedüli készítője:

DANKOVSKY ISTVÁN ILLATSZERGYÁR
 és kozmetikai cikkek gyára
BUDAPEST, V., ERZSÉBET-TÉR 19.

Drasche-Lázár
 Alfréd

Boldogság

/ Színjáték /
 4 felvonásban.

Ára 3 korona
 50 fillér.

Megrendelhető:

A Társaság
 kiadóhivatalá-
 nál, Budapest,
 IV., Reálta-
 nada-utca 18.
 Postaköltségre
 külön 50 fillér
 küldendő.

LITTKÉ

Casino
 for England
 Cremant Rosé
 Sport

LOHR MÁRIA · KRONFUSZ

Gyár és fő-üzlet: Budapest,
 VIII., Baross-utca
 85.

Telefon: József 2-37.

Fiókok: II., Fő-utca
 27, IV., Eskü-ut 6,
 Kecskeméti-utca 14,
 VI., Andrásy-ut 16,
 VI., Teréz-körut 39,
 V., Harmincad-u. 4,
 VIII., József-körut 2.

A főváros első és legrégebb
 csipketisztító-, vegytisztító és
 kelmefestőgyári intézete ala-
 ooooo pitva 1867. évben. ooooo

Schneider Rózi és Kató

Budapest, IV., Váci-u. 8., félemelet. // Telefon 94-35.

Utcai és estélyi ruhák, köpenyek, kosztümök,
 bluzok és pongyolák állandó nagy választékban.

Előkelő uri háznál állást

keres fiatal urinő mint:

társalgónő,

esetleg házvezetést is vállal,
 melyben teljesen jártas.

MÁRIÁSI MARGIT

Domony-Pestmegye.

Ifj. Gonda Béla:

FIATAL LÁNY OTTHON.

Ára füze 6.— kor., disz-
 kötésben 10.— kor.

FIUK KÖNYVE.

Ára 6.— kor., portó 45 fill.

Megrendelhető a szerző-
 nél: I., Budafoki-ut 22.

Levélpapirt, boríté-
 kot legfinomabb bé-
 lelt kivitelben szállít

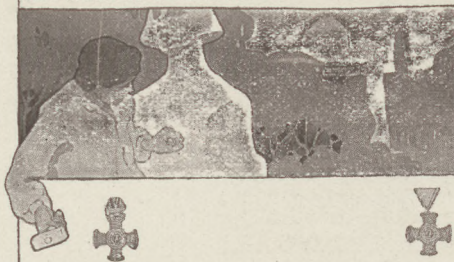
FRÖHLICH ÉS
 FELDMANN

Budapest,
 VII., Kertész- 43.

Külföldi parfümök

Ajánlok **LEGFINOMABB PARFÜMÖKET** dekáneként:
 Coeur de Jeanette, Chevalier d'Orsay, Quelque fleurs,
 Ambra Antique, Batschari, Lorigan 10.— K. Rózsa bonafide,
 Hygieae Chypre, Thule, Vademeccum, Serenissima, Kairói
 mákvirág, Ibolya, Ideal, Khasana, Isola bella, Lorna,
 Buvardia, Orgona, Gyöngyvirág, Akacia, Orchidea parfümöt
 6.— K-ért dekáneként utánvétellel. — Gyártelep: **HYVARJON**
 & **COMP.** Egyedüli szétküldési hely **GROSS ANTAL**
 kiviteli háza **Budapest, VIII., József-körut 23. szám.**

ELSŐ ORSZÁGOS SZABADALMAZOTT MÁRVÁNYMŰGYÁR

Gerenday A. és fia

siremlékgyárosok

Budapest, VIII., Köztemető-u. 7.

MŰVÉSZI SIREMLÉKEK.

BELVÁROSI PENZIO

BUDAPEST, IV. KER., VERESS PÁLNÉ-UTCA 10. SZÁM.

Előkelő otthon // Kényelmes szobák // Uri étkezés

A nyári Idény alatt árendemény.
 Tájékoztatásért tessék írni.

ORBÁN FIVÉREK

Illatszerek és pipereáruk. Higienikus készülékek.

Budapest, IV., Veress Pálné-utca 10.

Fiókok: VII., Rottenbiller-utca 56 :: II., Fő-utca 16.

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR.

V. évf.
32-ik szám

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REÁLTANODA-U. 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.

Budapest,

Előfizetési árak: egy évre 60 K, félévre 30 K, negyedévre 15 K, Egyes szám ára 1 K 20 fill. 1918. augusztus 11.

maglódia Wodianer Rudolfné.

Vass Ferencné festménye.

bárá Lukács Sándor, mint Blue Boy (Gainsborough).
Gaiduschek Erzsé felvétele.

Egy szerelmes ifju története.

Irtá Ujhelyi Nándor.

Regény.

A hurrogás méltatlankodássá fokozódott, midőn Kámzsa kijelentette, hogy az egyik bőröndben könyvtára van és felháborodássá, midőn kiderült, hogy könyvtára nem más, mint 130 példány »Szerelmes Sójakok«. Nagy könyörgés után megengedték, hogy 13 példányt magával vihessen — ennél több finom nő úgy sem lehet Bimbóson — érvényesülési és nőhódítási szempontból.

Végre minden rendbejött, Bulcsu helyet foglalt Agyafurt Illés ur mellett, míg Aranyásó, Kámzsa és Karmazsin elhelyezkedtek a kocsiban meglehetősen bajjal, minthogy lábaik a bőröndökön nyujtództak el. Középen ült Karmazsin és kezében egy trombitát tartott, egy regényes szerszámot, amit egyenesen erre a célra szerzett be kölcsönzés útján és így Kámzsa öröme az egész utazásnak megadta a romantikus színezetet, mit különben automobiljuk is nagy mértékben elősegített úgy formájával, mint színével, mint tartalmával. János kendőlobogtatása, a Vulkán-palánta éljenzése, az utca-gererek ordítása között megindult a karaván, Flurry pöffögni, hörögni, zakatolni, lihegni, fujni, túlkölni, büzőlni kezdett és utasaink kigördültek az utcácskából, átgördültek más utcákon, mindenhol zajt, zakatolást, hörgést csinálva, az említett benzinbűzről nem is szólva, de viszont mindenütt csodálatot, bámulást és méltánylást csalva ki a józsefvárosi keblekből. Mérsékelt gyorsasággal haladva, átmentek Budára, elértek Kelenföldre — Bulcsu büszkén tekintett le az autóról az utra, melyen mintegy egy héttel ezelőtt gyalog baktatott, nem

lévén pénz zsebében villamosra — és rémitő zajt, port, büzt csapva, nekiiramodtak a fehérvári országutnak.

Isteni volt az idő, június elseje, ragyogott a nap, tisztán, melegen, de nem túl izzón. Mindenhol ragyogó kék eget, friss, harsány zöld mezőket, finoman aranyló, érő vetéseket láttak. Oldalt néha feltűnt a Duna, melyről bámulva konstatálták, hogy egy valódi folyam, egy szép természetes folyam, mit nem szegnek be mindenütt rakpartok, nem ölelnek át hidak, nem csiklandoznak füstölgő propeller-bogarak, Bulcsu nagyot lélegzett, beszívta tüdejébe a szabad levegőt, szemeibe a vidéket, lelkébe az élet harsány, forró örömet. Ugy érezte, háta mögött hagy minden bajt, küzködést, tehetetlenséget, úgy érezte, mintha egy nagy szürke ketrecből szabadult volna ki és sietne a jövő, a szépség, az új felé. Hitte, hogy gyönyörű és drága örömek és élmények várnak rá, melyeknek forrása Lilla, melyeknek serlege Lilla.

Flurry borzalmas zajt csapva, lihegett az országuton előre. Ama régi benzinfogyasztó szörnyek közé tartozott, melyek egyre dohognak, puffognak, sisteregnek, pukkadnak, mint egy ijesztő, mérges, goromba öreg ur. Mindenesetre azokra a parasztokra, kik mellett elzakatolt, sivitó színével, lármájával, Karmazsin harsozó trombitásával, mélyebb benyomást tett, mint akárminő karcsu, vágató, zajtalan, modern gép. Álmélkodva nézték, mind érezték, hogy nagyszerű egy gép ez, az egyiknek eszébe juttatta a főszolgabíró, a másiknak a hazafiasan ordító képviselőt, harmadiknak a cirkuszt, tizediknek a bucsut, szóval mind tekintélyes, zajos, érdekes dolgokra gondolt Flurry látára.

Azt nem lehet mondani, hogy Flurry vágatott, robogott, cikázott volna. Csak amolyan egyszerű, derék Széltrohamszka volt, mely megevett vagy huszonöt kilométert óránként, mi egy automobil számára bizony silány táplálék, de egy olyan veterán motortól, minő Flurryé volt, egész derekas munkaszámba ment. Barátaink meg is voltak vele elégedve, hiszen — leszámítva persze Aranyásót, ki nyolcvan lóerős gépen, 100 kilométeres sebességgel ment 1000 kilométert egy huzamban, mint mesélte — ez volt mindegyiknek első utja autón a városon kívül. A gyorsaság nagyszerű mámorából nem érezték semmit, — leszámítva persze Kámzsát, kinek költői képzelme kipótolta a sebességet — de érezték a szabadság, a napfény, a természet, füst, piszok, embermentes mámorát, mi nagy gyönyörűséget okozott vidám, fiatal lelküknek.

Ekkor megdöbbenő kaland történt a Karavánnal. Az utszélén barmok legeltek, kik meglátva messziről a közeledő zöld szélvészt, megálltak bámulva. A csoportból kivált egy nagy öreg tehén, rengeteg tőggel, felbaktatott a keskeny utra és ennek közepén teljes nagyságában elterpeszkedve, megállott. Hogy mi történt a tehén lelkében, mi idézte elő benne ezt az elhatározást, azt talán csak huzamosabb Freud szisztemájú lélek-analizissal lehetett volna kideríteni. Talán téves asszociáció-zavar, a közeledő zöldet legelni, enivalónak tartatta vele, talán hirtelen jött öngyilkossági vágy, talán valami emlék a régi, messi borjucska-korból, de az tény, hogy ott állott az uton mozdulatlanul és határozottan. A barmok felügyelője, egy mocskos aggastyán rémülten akarta elterelni, azonban ez nem sikerült és Flurrynek meg kellett állapodnia, minthogy az összeütközés bizonyára nemcsak téhenhalállal végződött volna és kitérni bajos volt.

Élénk párbeszéd indult meg a tehén, a mocskos aggastyán és utasaink között, egyelőre sikertelenül. A tehén makacs volt mint egy öszvér, hajlíthatatlan, mint

egy erélyes politikus. Hiába igyekezett rábeszélni őt ostorával, káromkodásaival a mocskos aggastyán, hiába tartott neki okos vagy költői, vagy kedélyes beszédet Bulcsu, Kámzsa, Aranyásó. Karmazsin előragadott egy vázlatkönyvet és gyorsan skizzelte a tehenet, kissé praeraffaelista modorban. Ekkor már egy parasztszekér is odaért, két virgonc lovacskával, a szekér gazdája is, gyakori utalásokkal a Krisztusra, Máriára, Istenre és egyebekre, hasztalan tartott beszédet a tehenhez, a tehen szilárdan ragaszkodott elfoglalt elvi és uti álláspontjához. A helyzet kilátástalan volt, — Flurry dühösen zakatolt, pöffögött, utasaink, a székeres, a mocskos vén mindenféle stilben tevékenyen káromkodtak, ordítottak, ekkor azonban Karmazsin befejezte vázlatát, hirtelen ihlettel felragadta trombitáját és teli tüdővel — mi sokat tett, tekintve Karmazsin mellkasát — trombitálni kezdett. A hatás nagyszerű volt, de kissé több a kelleténél. A tehen rémülten, hanyatt-homlok rohant le az utról, magával rántva pásztorát, ki éppen farkánál fogva húzogatta, a két virgonc lovacska pedig egy óriásit rántva a szekéren, eszeveszetten vágatni kezdett, a székeres gazda kétségbeesése közepett, ki dülöngélve ült bakján és még átkozódni sem tudott, mert beleharapott nyelvébe. Flurry dohogva megindult utasaink éljeneztek, Karmazsin önérzetes örömmel fogadta az üdvkivánatosokat, a Karaván újra megindult, Karmazsin trombitálási talentuma pedig barátaink előtt ettől kezdve megingathatatlan volt.

Spetzler Mici, báró Rhemen vezérezredes unokahuga.

d'Ora műterem felvétele.

7. FEJEZET,

(melyben Flurry méltatlanná válik nevére, de annál inkább méltóvá lesz a magáéa Agyafurt Illés.)

Az előbbi kalandos intermezzo után vidáman baktattak céljuk felé. Ama birtok, hol az Aranyásó által szerzett sátorát kellett venni, nem messze volt Székesfehérvártól. Ugy számították, hogy délben ott lesznek, azután onnan távozva, délután leérnek Balaton-

Bimbósra, mely fürdőhelyecske a somogyi parton volt — Kíváncsi vagyok módfelett a sátorra, gyönyörű sátor lehet, amelyben egy oroszánvadász lakott.

— Minő sajátságos tévedés, hogy mi nem mentünk Afrikába, pedig egyszerű lett volna a dolog, csupán Lilla nagynénjének kellett volna, hogy egy villája legyen valahol Afr. kában, — így csevegett Kámzsa.

— Óh, Afrika nem valami érdekes, kicsiny fészek, fiaim: egy elrontott Franciaország, egy elrontott Anglia, egy elrontott Afrika. Egy izben voltam a khedivével

vadászaton — nagyon unalmas volt. Nem lehetett mást lőni, mint krokodilt és négert. És nagyon meleg van, az emberek pucéran járkálnak és napernyővel, csupán zsebkendőjük van, ami derekukról lóg alá. Az előkelők-nél címer és korona van himezve a kendőre: ez az egész. — Egy közönséges gőzfürdő fiaim; — illetően elmélkedett Aranyásó.

— Érdekes festői témák vannak ott, Nilus, gulák, arabok s feketék és a többi, — szólt Karmazsin.

— Semmi, fiam, semmi. Por van csak, por és por, rengeteg por. A legporosabb világrész, amit valaha láttam, a feketék nem is feketék, csupán piszkos fehérek, az arabokat úgy importálják a zsidók közül, a gulákat nem lehet látni a szamaraktól és a turistáktól, a Nilust a sok mindenféle lótusztól, sástól, egész Afrikát pedig a portól. Porfészek, ha el akarod képzelni, menj ki Soroksárra, — világosította fel

Karmazsint Aranyásó.

Sivitó sziréna-hang hallatszott a hátuk mögül és hátratekintve, a messzeségből egy karcsu, torpedóalakú gépet láttak feléjük rohanni. Egy pár pillanat alatt mögéjük ért és egészen lassította menését, mert a monstrum Flurry az ut közepén dőcögött.

— Kanyarodjanak oldalt az öreggel, — ordította a torpedó sofförje. Kanyarodjanak, az áldóját, minek dőcögnek itt ezzel az omnibusszal az ut közepén, — sivitotta a sofför hetykén. A társaság dühösen nézett hátra, barátaink elkeseredve hallották, hogy a szemtelen

Képek a Világ Könyvéből: Neumann rajza.

soffőr a derék Flurryt öregnek, sőt — minő meggyalázó! — egyenesen omnibusznak nevezi. Agyafurt, ki békés lélek volt, bár legjobban szeretne volna a fiatal, hetyke autót letaszítani az árokba, mégis oldalt tért és a következő pillanatban a másik kocsi elrobogott nem éppen nagy gyorsasággal mellettük. A soffőrje bizalmas szemtelenséggel intett:

— No csak gyűjjenek utánunk! Isten akárhova tegyen, ha ilyen vén butorszállító kocsit valaha is láttam.

Ezt nem lehetett megtorlás nélkül hagyni. A torpedó sem ment valami tulgyorsan, Flurry sebességét is lehetett fokozni, Agyafurt Illés nem hagyhatta magán száradni ezt, az egész társaság automobilónérzetét megebezte a fiatal, szemtelen soffőr, a fiatal, szemtelen automobil és az a fiatal, hetyke utas, ki egy nagy, szép agárral ült a kocsiban és most kikacagta őket kutyájával, midőn elhaladt mellettük.

Agyafurt ur neki eresztette a gépet és elkiáltotta magát:

— Rajta Flurry!

Utasaink is elordították magukat:

— Rajta Flurry! — és Flurry egy nagyot rugaszkodva, csakhamar utólérte a másik autót, ekkor a másik autó fokozta kissé a sebességet, majd újra Flurry, kiadva minden gyorsaság-szuszt mi benne volt, szinte majdnem utólérte a hetyke torpedót. De ekkor egy megdöbbentő dolog történt, a soffőr hátra vigyorgott és egy perc alatt ott hagyta gépével együtt Flurryt borzalmas, mondhatni afrikai porban, szégyenben. A másik gép egy perc alatt jóformán eltűnt, legalább 80—90 kilométeres gyorsasággal, mi mellett kész neveltség volt az a negyven, mire fölpüffögte, lihegte, zakatolta magát Flurry. Flurry méltatlan lett nevére, épp oly kevéssé volt szélvész, mint aminő kevéssé az egy omnibusz, vagy — minő lesujtó! — egy butorszállító kocsi.

Utasaink szégyenkezve ültek a kocsiban, Agyafurt szégyenkezve ült a kormánynál, Flurry szégyenkezve dohogott tovább, nagyokat fujva, köhögve, recsegve az uton. Kétségtelen nagy szégyen volt, hisz a másik gép nem legyőzte, hanem egyszerűen faképnél hagyta őket, mint egy lovas a gyalog baktatót, mint Flurry egy szénásszekeket. És, hogy kinevettek, lenéztek, megvetettek volna őket egy szekeket, mely Flurryval akart volna versenyezni és ime ez lett az ő sorsuk is. Szégyen volt ez, szégyen.

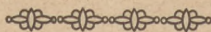
No hát, nem azért ragyogott a nap, nem azért ragyogott az ég, nem azért zöldelt, aranylott a vidék, hogy csakhamar el ne muljék elszontyolódásuk, ki ne simuljon fiatal vidámságuk, el ne kezdjen ragyogni arcuk. Karmazsin trombitája vidáman, harsányan megszólalt, Bulcsu pedig elfelejtve az incidenst, mely elfelejtette vele Lillát, újra Lillára kezdett gondolni. És Bulcsu abban az állapotban volt, hogy lett volna bárminő keserves, csüggesztő élménye, elegendő volt csak Lillára gondolnia, hogy újra elragadtatott, fiatal legyen. Lilla arcocskája, mely olyan volt, mint egy kedves, forró szivecske, szemei, mely maga volt a kék nevetés, szája, mely maga volt a piros, meleg csók: megjelent és Bulcsu lelke hasonló lett egy szép, finom medailonhoz, melyben Lilla képe van elzárva és őrizve és semmi más.

Alig haladtak vagy egy órácskát, szép rendben bandukolva és már nagyon közeledve a sátor ígért földje felé, midőn az uton megpillantották az iménti hetyke, fiatal autót. Lassan, de biztosan elérték és ekkor látták szívemelő örömmel, hogy a hetyke gép már nem is olyan hetyke, hogy a fiatal, szemtelen soffőr lekonyult orral, lekonyult derékkal és önérettel piszmozg hol a gépen, hol a kocsi alatt, hogy az autó gazdája mérsékelten bár, de dühöng és káromkodik, csupán az agár ül fenséges derével továbbra is az ülésen. A torpedó bajba jutott, a torpedó csütörtököt mondott: konstatálták utasaink. Most üthetett volna a bosszu órája, elpöföghetett volna kajánul zakatolva Flurry a bajba jutott torpedó mellett, de barátaink szíve ellágyult, Agyafurtban a kárörvendő embert legyőzte az auto-kollegialitás és Flurry dohogva, de jóakarattal, apásan dohogva megállt és Agyafurt leereszkedő patronus-hangon érdeklődött:

Kiszel József Éttermei . Budapest

József-körút 56.

TELEFON: JÓZSEF 86-87.

Alsó-Margitsziget

TELEFON 119-62.

— No, no, hát baj van, baj? Nincs szükség valamire? A soffőr káromkodott, a gazda odalépett és udvarias fesztelenséggel szólt:

— Ez az ostoba állat nem tud boldogulni, nem lehetnének, kérem segítségére? Valami elromlott, ő szivattyut vagy mit emleget, de én nem értek hozzá. Agyafurt ur leszállt, levetette kabátját és olyan arccal, mint az orvos bácsi a betegéhez, odalépett a géphez, mondván:

— Megnézzük, megnézzük! — Felvilágosításokat kért fölényes hangon a soffőrtől, ki most már alázatosan és letörten adta meg azokat, sűrűn használva pótlékként a *fene* és az *izé* szavakat. Agyafurt ur munkához látott, utasaink pedig ismerkedtek a hajótörött autó gazdájával, kiről kiderült, hogy olyan első-rangu gróf, aminőt Magyarországon csak kivánni lehet, olyan régi név, aminő régi csak lehet és olyan gazdag, aminőt csak éppen elképzelni lehet, ellenben olyan derék, ostoba fiu, aminőt nagyon sokat lehet látni.

Kámzsa, kit az arisztokratizmus szellője nyakon, illetve poézisen legyintett, el volt ragadtatva és azon tűnődött, hogy ne nyujtson-e át egy dedikált példányt a *Szerelmes sóhajok*-ból. Ki tudja, minő gyönyörű hercegnő vagy legalább is grófnő kezébe kerülne és így ő egyszerre a high life dédelgetett költője lenne és a többi... ki tudja... talán várur is? Karmazsin feszes lett és udvarias, mi rosszabbul állt neki még a cilindernél is és sűrűn használta a szenvedő igéket. Aranyásó elővette legnagyobb modorát, felelevenítette legnagyobb neveit: Fife herceg, Argill herceg, Salm-Salm hercegnő, lady Astor, marchese Borghese, Karamazoff hercegnő, Roosevel ur, Montmorency herceg, — csak úgy bugyborékolta ki belőle, úgy hogy az ifju mágnás szinte kábultan nézett Aranyásó szürkés fekete szakállára, szürkés fekete kezeire, szürkés fekete inggallérjára.

Mint a társaság doyenjével, patronusával, az autó urával társalgott vele, min a többiek mulattak, de büszkék voltak azért Aranyásóra, kiről, mint Karmazsin mondta később, kiderült, hogy «vas fiu», vagy mint Kámzsa mondta, «szinte lord», vagy mint Bulcsu gondolta: «derék, kedves Münchhausen.»

Bulcsu nem igen vett részt a társaságban. Bulcsu felülemelkedett a történelmi születés káprázatain, Bulcsu Lillára gondolt és ennél jobbat igazán nem tehetett, mert ha a történelmi név birtokosa által mondott eszméket, véleményeket, kijelentéseket összegeznők, az eredmény megdöbbenőn alatta maradna az értelmi cenzus által megkívánt mennyiségnek. Rövid idő múltán Agyafurt ur, miután megnézte azt, megigazitotta amazt, kalapált itt, csavart ott, kopogott amott, fölényes leereszkedéssel jelentette, hogy a dolog rendben van, a gyógyítás sikerült, a gép újra egészséges, a baj nem is volt éppen nagy, de a soffőr tudománya sem éppen nagy. Miután Agyafurt ur átvette a köszönetet, bókot, elismerést, utasaink önérzetesen beültek Flurrybe, és előre engedve a torpedót, bucsut vevének a főúrtól. A torpedó gyorsan, de — ezt tudták — szégyenkezve elrohant. Kámzsa levetette jó modorát, nagyokat fujva, Aranyásó még nem tudva megállni egyszerre neki-lódulásában, kibugyborékolta néhány nevet, Kámzsa sóhajtozva sajnálta, hogy miért nem nyujtott át egy példány sóhajt, Agyafurt elégedetten sodort magának cigarettát, Flurry is elégedetten zakatolt tovább, Bulcsu pedig — nos? — tovább is arra gondolt, akire kellett.

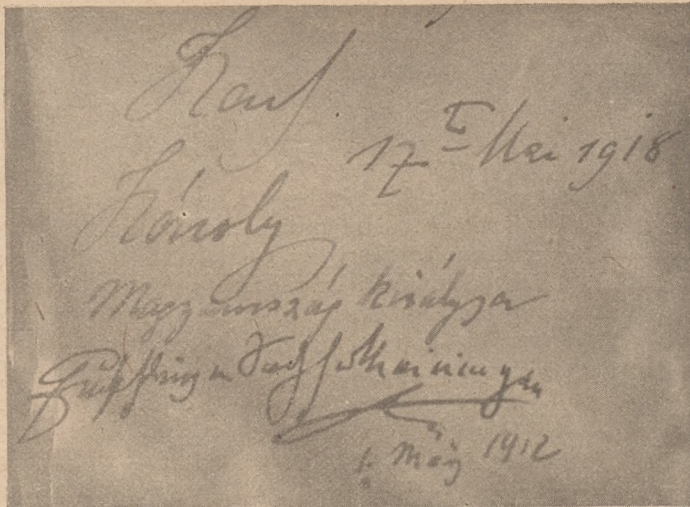
8. FEJEZET.

(Utasaink sikeres megérkezése. Az egész balatoni nyaralást katasztrófa fenyegeti. A katasztrófa elvonul fejük fölől. Borura vidámság. Buffalo Bill előkelő, nemzetközi és utolérhetetlen cirkusza.)

Karmazsin trombitája Lohengrin nászindulóját harsogta, Flurry pöffögött és utasaink bekanyarodtak egy rendetlen parkszerű területre és megállottak egy szép, a XIX. század elejének stílusában épített falusi udvarház előtt. Hátrább, egy emeletes, barok-kastély emelkedett, melynek ablakai zárva, elfüggönyözve aludtak. Az uraság — Aranyásó patrónusa — nem volt otthon, minthogy általában nem sokat volt itthon, mert ott volt mindig, ahol színes nyakkendőbe öltöztetett pigmeusokkal hátukon lovak futkároznak versenyt és kis, ravasz gépek kattognak, kis ravasz, nagy pénzes tarisznyájú bookmekerek kalózkodnak. Az udvarházban a birtok felügyelője lakott, egy tekintélyes intéző, akinél át kellett vennie a kölcsönadott sátort Aranyásónak. A na gyszertű pöffögésre, harsogásra mindenfelől kutyák, kacsák, gyermekek, cselédek rohantak elő, kik tiszteletteljes ámulattal vették körül a spenőzöld csodát és az udvarház

Képek a Világ Könyvéből: Fontaine rajza és Bauer lovag emléksorai.

Öfelsége a király emléksoraí a Világ Könyvében.

tornácán megjelent egy terebélyes lény. Terebélyes hasával ledöcögött a lépcsőkön, terebélyes arcán terebélyes mosollyal mondotta:

— Isten hozta az urakat, mi jó járatban vannak? Tessenek besétálni, soha jobbkor, éppen most fogják feltálatni a tyuklevest.

Barátaink örvendezve néztek a terebélyes férfiura. Bemutatkoztak, mentegetőztek, udvariaskodtak, Aranyásó belekezdett céljuk előadásába, de az intéző ur — mert ő volt ez a férfi — félbeszakította, mondván:

— Tessék csak bejönni. Mindig örülök a vendégeknek, hisz mint hallom, ismerni tetszik a méltóságos urat, de máskülönben is fáradt utasemberek, éhesek, szomjasak lehetnek és nagyszerű tyukleves van és malacpörkölt is van.

A társaság bevonult a házba, az intéző Flurry egy hülyeképű béres felügyeletére bizta, ki félénken, de a kutyákat, gyermekeket erélyesen távol tartva, kóválygott Flurry körül körben, néha-néha bátortalanul megérintve azt. Utasainkat bevezették egy nagy, hüvös, teremszerű szobába, hol megmosták kezüket, arcukat, rendbehozták magokat kefékkel, törülközőkkel, azután bevezették őket egy másik nagy, hüvös teremszerű szobába. Itt volt a házigazda, azután nagy fekete bőrrel bevont karosszékek, fura alaku asztalok, a falon régi arcképek, a szobában régi, meghitt szag, a dohos-ság és a mezei virágok illatának furcsa keveréke. A gazda megkínálta őket konyakkal, pogácsával és most Aranyásó előadta az ügyet, a sátort. Az intéző terebélyes arca megnyult kissé és mondá:

— Baj, baj, urak. A méltóságos ur irta nekem éppen tegnap, hogy egy ur megjelenik és elviszi a sátort, csak hogy a méltóságos ur ugylátszik megfélekedezett arról, hogy a sátor megégett ősszel, mikor egy szer-szamos ház kigyulladt.

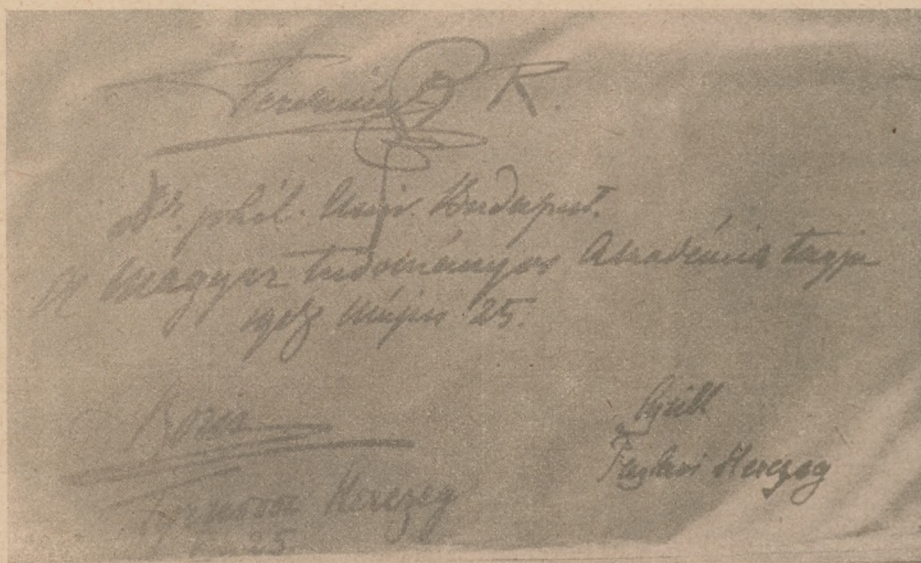
A társaság rémülten nézett össze. Ez katasztrófa volt, a legrémítőbb csapás. Vége a balatoni nyaralásnak, vége a gyönyörű nyárnak, vége a tónak, az égnek, a holdvilágnak, a verseknek, a tájképeknek, halászatnak és vége, óh vége és vége:

Lillának! Hiába költöttek el sulyos pénzeket, most vissza kell fordulniok szegényszemre. Bulcsu sirni, dühöngeni szeretett volna, mert sajnós, most hiába gondolt Lillára, mert ez csak még jobban elkésérette.

Az intéző látva az elsoványodott arcokat, újra terebélyes mosollyal szólt:

— Baj, baj uraim, de hát mit lehet tenni, ha a méltóságos ur elfelejtette. Most már ne tessenek bánkódni, menjünk ebédelni, mindjárt több kedvük lesz, kiadtam az utasítást, anyjukom is intézkedett, jó ebéd lesz, ha sátorral nem is szolgálhatok. És ki tudja, majd csak valami eszembe jut még, nekem evés közben sokszor jut ám az eszembe valami.

Barátaink lekonyult orral, de éhes gyomorral bementek az intéző ural egy harmadik, nagy hüvös, de már valóban egész teremszerű szobába, hol egy nagy terített asztal állott, bőven ellátva sörös, boros, ásványvizes üvegekkel. A tányérokából előcsapott a szívet, orrot, gyomort megindító tyukleves-szag. A teremben négyen voltak már, kikkel rögtön megismerkedtek. Az egyik az anyjuk volt, ki bámulatosan hasonlított férjéhez, épp oly terebélyes volt, épp oly terebélyesen mosolygott, kínált, kedveskedett olyan hangon, mely a jól zsirozott főtt tésztát juttatta eszébe a hallgatónak. A másik személyiség egy öreg kiszáradt anyóka volt, ki csiripelt mint egy agg, félénk veréb, szerénykedett, ide-oda ugrándozott, egyet-egyét köhintgetve, mire semmi oka nem volt és minden harmadik percben felrebbent az arcán egy olyan kifejezés, mintha elfelejtett volna valamit és ez a valami, ami kétségkívül rettentő fontos volt, nem jutna eszébe sehogysem. Ő egy szegény rokon nagynéni volt. A harmadik egy figyelmes képű, ösztövé, kamásli fiatal ember, kinek olyan angol bajusza, olyan angol cotletteje, olyan angol szövött ruhája volt, aminőt csak németek viselhetnek és amely tárgyakat a fiatal ember — gazdasági gyakornok — valóban Halléből hozta magával, hol a gazdaszat tudományát és a barna sört szivta magába két esztendőn keresztül. A negyedik lény egy vidám arcú, vidám blouseu, hajában vidám szalagot viselő leány volt, ki bár korántsem volt még terebélyes fa, csak afféle kedves, zöldelő kis palánta, mégis láthatólag leszarmazottja volt a két terebélyes lénynek és a Katácska névre hallgatott. A három ifju ember megjelenése nagy örömet, némi zavart, sok riszálást, pislantást váltott ki

Ferdinánd bolgár királynak és fiainak emléksoraí a Világ Könyvében.

Katácskából, viszont a német gyártmányu angol fiatal emberből bizonyos bosszankodást, mit elég ügyesen rejtett egy angol utánzatu hidegvér alá.

Karmazsin rögtön érdeklődni kezdett Katácska iránt, mit a leány is viszonzott, tekintettel Karmazsin bajszára, mellkasára és merészen odacsapó pillantásaira. Bulcsu Lillára gondolt. Kámzsa pedig — ki rögtön olyan szemmel nézte Katácskát, mint Gretchent a Faustból vagy Lottit Vertherből, mire igazán semmi ok sem volt Kámzsa költői képzelmen kívül — nem vonzódott a vidám, gömbölyded, egyszerű leányokhoz, Kámzsa a «fekete lilimokat», a «Magdónákat», a «femme comprise»-okat és a budapesti kicsi nőket kedvelte, mert ő dekadens voltához elszántan ragaszkodott. Aranyásó a tyuklevessel foglalkozott és a házigazdát szédítette történeteivel.

Az ebéd lassan és bőven folydogált. A tempót a háziak adták meg, kik áhitattal, gyönyörűséggel áldoztak gyomruknak sokféléből sokat. Ugy ettek ők, mint akik jelentős dolgot végeznek, mint akiknél az ebéd jó napnak fénypontja, tartama, csucsá és virága egyszerre. Barátaink is átvették önkénytelenül ezt a modort és annyit ettek, amennyire csak fiatal, vakmerő gyomruk képes volt, nagy örömet okozva ezzel a terebélyes gazdának, ki sűrűn kocingatott Aranyásóval. Az ebéd jó volt, az a pompás, szivélyes, bőséges, zsiros, fűszeres magyar ebéd volt, minőt csak ilyenféle helyeken lehet enni, mi egy nagyvárosi ember gyomrának kicsapongás vagy mérgezés lenne, az az ebéd volt ez, amivel az ut van kikövezeve — Karlsbadig és a terebélyig. Mindez azonban nem oszlatta el utasaink csüggedtségét, le voltak ők törve egészen, nem is szólva Bulcsuról, ki fájdalomában nem is evett túrós rétest, úgy hogy mindenki végtelen szájalommal nézett rá.

Azonban a gyümölcs előtt, egyre tárgyalván a katasztrófát, Katácska arcán fokozott vidámság jelent meg és atyjához fordult, így szólva:

— De hiszen, papuska, van sátor! Buffalo Bill sátora a padláson van.

A terebélyes ur a homlokára csapott felkiáltva:

— Óriási! Tudtam, hogy valami az eszembe jut! Hát persze, hogy van sátor, uraim, egy nagy, pompás sátor. Ha nem is olyan, mint a méltóságos ur sátora volt, de azért szép, jó sátor. Buffalo Bill sátora.

Barátaink egyszerre felvillanyozva néztek házigazdájukra, Bulcsu elragadtatva nézett Katácskára és magához vonta a tészta tálat. A házigazda előadta, hogy tavaly élt, működött a környéken egy hattagu cirkusz két lóval, egy medvével, három kutyával és egy tudós disznóval, Buffalo Bill világhírű nevét viselve. Elmondta, mint csináltak adósságokat, mint szélhámoskodtak és végül mint szöktek meg, hátrahagyva a sátort, mit felrakott a padlásra.

A vidámság visszaköltözött szivökbe. Kámzsát ugyan kissé bántotta, hogy a regényes oroszánvadász-

Eugénia excsászárnő arcképe és emléksorai a Világ Könyvében.

sátor helyett egy vándorcirkusz sátrában fog élni, de a többiek ezzel nem törődtek. Volt sátor, egy lakható, jó sátor, — ez volt a fontos. Egy sátor, mely felüthető, mely ápol és eltakar. Ebéd után a gazda lehozatta a sátort, felállította az udvaron és ők meglegegetten szemlélték. Tágas, erős sátor volt, jól ellakhatnak benne négyen, jobbat nem is kívánhattak. A sátor egyik oldalán a bejárat felett nagy vörös betűkkel, mit eső, vihar sem tudott lemállasztani, ékeskedett a felírás: «Buffalo Bill előkelő, nemzetközi és utólérhetetlen cirkusza.» A többi oldalakra pedig színes plakátok voltak ragasztva, mik már némileg lekoptak, mely plakátokon oroszánok, krokodilok, kecses lovárnók, számtalan paripa, tótágast álló, piramist alkotó, trapézon röplő művészek voltak láthatók, kissé avult állapotban, hol egy lófej, hol egy alak vagy féloroszlán hiányzott. De azért szép volt, ordító, érdeklődést keltő az egész és bizonyára sajnálkozva gondolhatott rá vissza Buffalo Bill és társasága.

Köszönettel átvették a sátort, megígérve, hogy nyár végén visszahozzák. Sajnálattal utasították vissza a meghívást, hogy pár napot ott maradjanak, minthogy Agyafurt urnak sürgős munkái voltak, mit az otthon hagyott Vulkán-pocok nem végezhetett el. Nagy nehézségekkel felrakták a sátort Flurryre, úgy, hogy a további uton utasaink félig-meddig a levegőben lógtak és Flurry teljesen szörnyeteg-benyomást tett.

(Folytatjuk.)

Alapítva 1862.

GUENDET CONSTANT

svájci órák

Budapest, IV., Kígyó-tér 5. szám.

Az órák szakmát felölelő összes zseb-, nipp-, fali- stb. órák raktára. :: :: ::

KARCSATTÓRÁK. JAVÍTÁSOK. KATONAÓRÁK.

Andor.

(Mutatvány Molnár Ferenc e héten megjelent regényéből. A szerző engedélyével.)

ELSŐ RÉSZ.

I.

Hajnali négy órakor, a derengésben, egy fekete fiu ment át a Margithidon, Pestről Budára. Fáradt volt, meg-megállt a korlát mellett. Ilyenkor van a szélcsend a Duna fölött. Nyugodt, édes és tiszta percek ezek. A fiu lenézett a vízre. Mint a tükörüveg, olyan sima és fényes volt a Duna. Jobbról, Újpest felől, ahol a nap kél, fémesen elevenzöld a színe és aztán ködös rózsaszínben párázik át a láthatár végén a szürke égbe, fel a piruló felhőkig. A fiu balra fordult, végigfutott a tekintete a budai dombokon, a parti hosszú házsonon, a Gellért felé. Ott még sötét volt. A víz violába játszó kékes-szürke, üvegfényű és nyugodt. Figyelt egy kicsit a távolba. A Táborhegy felől vékonyan szóltak a kakasok. A budai parton, a csónakházakon még ég a jelzőlámpa, de már nem tükröződik a vízben. Távoli vonat füttyül, mintha messzi-messzi hidon nesztelenül menne át a Duna fölött.

A fiu egyesegyedül volt a hidon, rajtakivül seholy lélek. Fekete szárnyas-felöltőjében, ahogy újra elindult, a tavaszi hajnalodás elmosott, tompa-szürke-rózsaszín pasztelképén ő volt az egyetlen szénsötét folt. Mire a budai hidfő közelébe ért, már egy barna munkásraj jött vele szembe. Vastag cipőtálpak kopogtak fel a hidpallójára, egy kis szél is kerekedett, amely szétfujdogálta a fátyolt a képről. Igen messziről, a Gellérthegy felől szerényen csöngetett át a vizen egy villamos. A fiu a belső utcákba kanyarodott, egy kapu előtt megállt, várta egy ideig a házmestert, aztán eltűnt a házban.

Az első emeletre ment föl, ott kulcsot vett elő és bement a lakásba, amelynek ajtaja mellett a lépcsőház falán fekete üvegtábla volt arany betűkkel, ezzel a szöveggel: Dr. Aradi Dezső, ügyvéd. Alatta fehér tábla ezzel a fekete szóval: »Iroda« és egy energikusan kinyújtott fekete mutatóujjal, amely szinte sértődötten utasította a lakásajtó elé tévedt ügyfelet az udvari folyosó sarkába, ahol a fiu apjának az ügyvédi irodája volt.

A sötét előszobából előbb a cselédszobába nyitott be és halkán szólt a fülledtségbe:

— Juli . . . én vagyok. Felköltés tizenkét óra.

— Igenis — mondta egy hang a nyöszörgő ágyból.

Az előszoba végéből az ebédlőbe nyílt az ajtó.

A fiu csöndes léptekkel ment be az ebédlőbe, hal-

Huszka Jenőné.

Uher felvétele.

kan tette be maga után az ajtót, mintha attól tartana, hogy felébreszt valakit. Pedig a lakásban nem volt rajta kívül senki. Dr. Aradi Dezsőt egy hónappal ezelőtt szanatóriumba vitték, mert a gyomorbaja sehogysem akart javulni, dr. Aradi Dezsőné pedig, aki miatt valamikor a fiu megtanulta ezt a nesztelen, könnyű éjszakai járást az ebédlő nagy szőnyegén, már két év óta a budai temetőben nyugodott, ha ugyan nem teljesült az az anyai jóslása, amit annyiszor hallott tőle a fiu: »A temetőben se fogok nyugodni, amíg Andor reggel jár haza«. Az üres és néma lakásban, amelyből immár most mind a két szülőt kivették, a fiu számára tovább élt így az éjszakai csöndben az anyai szemrehányás. Most már negyedik hete lakott itt egyedül és mégis lábujjhegyen ment végig az ebédlőn, bal felé, ahol az ő szobája volt, közvetlenül az ebédlő mellett. A kétszárnyu nagy ajtó nyitva várta régi szokás szerint: az ajtót csak reggel hat órakor volt szabad becsuknia a cselédnek, mikor kis petróleumlámpájával bejött az ebédlőt takarítani s ez azért volt, hogy Andornak több levegője legyen, mikor alszik.

Ledobta szárnyas felöltőjét, a kabátját is levetette, meggyújtotta íróasztalán a zöldüveges villanylámpát és a vetkőzést abbahagyva, ingujjban és kalappal a fején fáradtan ült le a karosszékebe. Az apja régi irodai karosszéke volt, amit akkor kapott meg, mikor egyszer egy bőrbutorgyáros kliens új karosszéket ajándékozott az ügyvédnek. Konyakosüveg állt az íróasztalon, — ez is csak azóta, mióta dr. Aradi Dezsőné koporsóban vitték el innen — abból huzott egyet a fiu, a kalapot a fejebujára lökte és két öklét nekitámasztva két halántékának, az itatóspapírra könyökölt.

Szomorú íróasztal volt, a munkátlan, jómódu pesti fiatalember íróasztala. Az itatóson nem volt tintanyom, csak rajzok voltak a szögleteiben, ceruzával rajzolt unalmi csigavonalak és kockarendszerek. Elegáns levélpapírosdoboz, domboru aranyfelirással, ezzel a buta szóval: Papyroleum. Fénylő tintatartókészlet, belvárosi

Huszka Jenőné gyermekei. Uher felvétele.

papirkereskedő-stilben, csupa sárgaréz és csiszolt üveg, soha gyertyát nem látott két »hozzátartozó« gyertyatartó, néhány felvágatlan jogi könyv, levélnyomó, vadászkutya két döglött madárral a szájában, marienbadi üvegfélgömb, az üvegbe olvasztott tarka kis bokrétaival, kínos, üres rendben mindez, s az egészet unottan nézte egy állónaptár, amely másfél hónapot késett. A nap-tárák is tudnak késni, mint az órák.

Fölkelt, kiment az ebédlőbe, hogy kibámuljon az ablakon, mert ott nem volt leeresztve a redőny. A budai utca még félhomályos, csöndes és üres volt. Szemben a házmester a gyalogjárót öntözte és söpörte. Szemetet is hoztak ott a kapu elé, egy csinos kis ládát, meg egy rongyos, düledt kosarat. Sok, szép szemét volt, bubozva volt a láda is, a kosár is, a fiu bágyadtan meresztette rá a tekintetét. A szeme így meg-megállt fáradtan, a jelentéktelen tárgyakra függeszkedve, az esze is fáradt volt, ment a szeme után, meredten pihenni valami semmin. Aztán, mint a sirály a hullámról, megint felszállt a gondolkozása, ilyenkor elmozdította a fejét, hogy elszakadjon a szeme attól, amihez odaragadt volt.

Ez volt az utolsó éjszakája a szülei lakásban. A szekrényei, a könyvei már az új lakásában voltak, a Városliget mellett, a Lendvay-utca táján, ahol különös szerencsés véletlen folytán kitűnő lakást talált, két szép utcai szobát, egyemeletes, palotaszerű kis házban, a báró Horn-villában. Az első emeleten laktak a bárók, a földszinten volt két garzonlakás, ezek közül kapta meg az egyiket Aradi Andor. A bárók rendes és finom emberek voltak; mielőtt Andornak kiadták a lakást, tudakozódtak felőle, még a családja felől is. A Horn baronessz még csak nyolc éves volt, de báró Horn már most úgy építette a házat, hogy ha a baronessz férjhez megy, oda jöhessen lakni az urával. Akkor majd összeolvad a most szétválasztott két garzonlakás. De addig a tiz-tizenöt évig jövedelmezzen.

Andor a budai utcától bucsuzott és általában mindentől, a gyermekkorától, az apjától, az anyja emlékeitől, a régi ebédlőasztaltól, az állóórától, a vizsgákra való készülés sulyos éjszakáitól, a kedves és furcsa napoktól, amikor könnyű betegségekben feküdt a szobájában, az anyai gond melegében, könyvek, limonádék, borogatások és játékok közt, bekötött torokkal, lázmérővel a hóna alatt, az apa hangjától, amint megszólalt ilyen esteken a küszöbön, a polgári körből jövet: »Na, hogy vagy te beteg?« És aztán rögtön utána az óráját nézve: »Negyed kilenc, mi lesz a vacsorával?«

Az ebédlőből nyíló másik szoba felé nézett. Ennek be volt csukva az ajtaja. Ezen túl egy kis egyablakos szalónféle volt, azon túl még csak egy szoba, Aradiék hálósobája. Arrafelé mozdult, de aztán meggondolta és nem ment még az ajtóig se, hanem megállt az ebédlő második ablakánál és megint lenézett az utcára. Eszébe jutott, hogy hogyan bucsuzott el abban az utolsó szobában az anyjától. Ez úgy volt, hogy Aradiné nagyon rövid ideig volt beteg a halála előtt. Mikor beteg lett, haragban volt a fiával. Az apa tudniillik nem bírta megszokni azt, hogy a fia, miután a doktorátust letette, éjszakázó társaságba keveredett és egyre későbbben járt haza. Eleinte otthon vacsorált és vacsora után lekunyorálta magát egy órára a kávéházba. Aztán elmaradozott a vacsoráról, éjfélután, majd még későbbben jött haza. Végül rendes szokásává vált, hogy délután elment és hajnali háromkor lopózott be az ebédlőn keresztül a szobájába. Délben kelt fel és az ebédnél mindig duz-zogva fogadták:

— Hallottam, amikor jöttél. Negyednégy volt.

Nem jöhetett oly halkán, nem találhatott ki olyan zseniális nesztelen bevonulást, hogy az anyja két szobán keresztül meg ne hallotta volna álmában. Pedig a kilincset két marokra fogva szoritotta le, hogy ne pattanjon, mikor a retesz kiugrik a lyukból, a cipőjét már az előszobában levetette és lámpát sohse gyújtott a vetkőzéshez. Viszont az anyja nem ébredhetett fel oly nesztelenül, hogy az apja álmában meg ne érezte volna a halk mozdulatot a másik ágyban. A huszonöt éves házasság sok-sok ezer együtt-aludt éjszakája tette, hogy ez a két gyöngéd ember álmában is megérezte, hogy a másikkal kinyilik a szeme. És mialatt a fiu a butorokra támaszkodott a sötét ebédlőben, hogy könnyebb legyen a járása még úgy, harisnyában is, a kis szalonon túl, a hálósobában már két éber ember nézett a sötétbe, de egyik se árulta el a másikkal, hogy ébren van és hallja a keményített ing halk hangját, amint az ifju doktor az ágy szélén ülve iszonyu lassan és óvatosan kibújik belőle.

Egyszer aztán, mikor a fiu így kibujt a héjjából a sötétben, váratlanul megjelent előtte a küszöbön az apja. Neki sikerült oly halkán jönnie, hogy az ing zörrenéseire figyelő fiu nem vette észre a közeledését. Az öreg ügyvédből akkor nagyon kitört a keserűség, egy pillanat múlva már ott volt az anya is, aki lefogta és kérlelte a sötétben kiabáló embert, mialatt a fiu meztelenül ült az ágy szélén és önérzetes feleleteket adott, majd élesebbeket, egészen addig, amíg az ügyvéd a sötétben erősen meg nem markolta a fia karját. A fiu

Kiss Menyhértné.

Báró Bianka felvétele.

durván rántotta el magát az apai erőszak elől, lámpát gyújtott és öltözködni kezdett, hogy őt többé nem látják. Az apa egészen kikelt magából és Andort az anyja mentette meg attól, hogy doktor létére évek hosszú szünetje után pofont ne kapjon az öreg urtól. Az öreg mérgesen ment vissza az ágyába, az asszony még kérlelte, sirva békitette a fiút, aki kivörösödve, égő szemmel, összeszorított szájjal, befűzetlen cipőben járt fel-alá, valami nagyot akart határozni és kimondani, csak nem tudta, hogy mit, és végül is engedett az anyjának és megint levetkőzött. Csak amikor már az ágyában feküdt, még mindig égve a szégyentől és felforralva a bizonyosságtól, hogy az ő szabadságát ezek mégse fogják többé elvenni tőle, csak akkor vette észre az anyja arcán azt a majdnem állati vergődést, amivel ez a negyvenöt éves asszony a kirepülni készülő fiát visszasírta a fészekbe, azt a megriadt reménytelenséget, amely tudta, hogy ugyanis minden hiába, ez nem marad itt, ez itt most már csak vendég. Akkor előntötte a fiút belül valami nagy-meleg olvadás, megcirógatta az anyja arcát és anélkül, hogy kérték volna erre, a hirtelen ellágyulásban becsületszavát adta neki, hogy többé nem jön éjfélután haza. »Eredj, mama, mert megfázol« — mondta neki, mikor az asszony megölelte, és már ez alatt az ölelés alatt érezte, hogy könnyelmű volt, elszólta magát, nem fogja tudni megtartani a szavát, rossz érzés fogta el, úgy, hogy az ölelés alatt inkább taszította, mint magához szorította az anyját. Másnap otthon vacsorált, vacsora alatt nem szólt az apjához egy szót sem, az öreg se nézett rá, kemény ember volt. Vacsora után bement a szobájába, nem ment el hazulról. Lefeküdt, de reggel hatig nem tudott elaludni. Az anyja némán virrasztott vele a harmadik szobában, alvást színlelve, hogy az öreg ur ne nyugtalankodjék, de az meg felriadt minden félórán. Érezte, hogy itt valami nincs rendben. Andor másnap nem vacsorált otthon, de éjfélkor hazajött. Harmadnap sem vacsorált otthon, és reggel ötkor jött haza. Nem szóltak többé neki erről egy szót sem és mikor másnap kezét akart csókolni az anyjának, az visszahuzta a kezét. Napokon át voltak így haragban, és mikor az anya beteg lett, a betegségben is tovább tartotta a haragot. Váratlanul fordult rosszra az állapota, negyvenfokos lázai voltak és eszméletlen volt, merően nézett a fiára, de nem ismerte meg. A tanár megmondta Andornak is, hogy az anyja meg fog halni. De akkor már a szemét se nyitotta ki az asszony. Hirtelen lesoványodott arcán szinte már csak a bőr tűzelt haragos-pirosan, lobogva a láztól, mikor a fiú órákig állt némán az ágya mellett. Akkor már napok óta nem evett és nem ivott. Ez már az agónia volt. Egy este, vacsora előtt, hazajött a fiu, korábban, mint az apja, aki egy rokonért ment ki a pályaudvarra. A hálószobában kék kendővel letakart lámpa égett. Odalépett az ágyhoz és lehajolt az anyja arca fölé. Még nem is érintette az arcát, de már égette a forróság, ami tűzelt belőle. A szeme le volt csukva, a szája nyitva volt. Hangosan, gyorsan és szárazan

beneschau Scheidl Ágostonné és fia Miklós.
Gaiduschek E. felvétele.

lélegzett. A fiúnak hirtelen felszaladt a melléből a torkába valami nagy, görcsös gyermeki szerelem, forrón buggyant ki egyszerre mind a két szeméből a könny, — »mama« — mondta gyerekesen, legörbült szájjal, — »mama, az istenért, hát békülj már ki velem...« — És hogy nem felelt, letérdelve melléje, bőven omló, forró sirással megint mondta, igen halkán, most már nem is az anyjának, hanem magának, a szívét fájtatva, önmagát büntetve: »mama, békülj ki velem, mama...« Az előszobából hangok hallatszottak, Lujza néniék jöttek apával, Andor gyöngéden, szinte lopva megcsókolta az égő arcot, hamar felugrott és átfutott a szobájába, letörölte a könnyeit és az íróasztalához ült, mintha olvasna. Virradatkor halt meg Aradiné, a fiu csak reggel tudta meg, nem keltették fel a halál percében.

Ez a bucsucsók jutott most eszébe az üres lakásban, végigfájt fáradt testén, nem úgy, mint akkor, amikor a sirástól nedves és duzzadt szájjal alig hogy érintette a szárazan perzselő lázas anyai arcot, most bágyadtan és szentimentálisan gondolt erre, mint emlékre, egy

Dunapalota szálloda Budapest

(ezelőtt Ritz)

Étterem. Bar. 5 órai tea.

Szirmay Gabi grófnő.

Heitler felvétele.

pillanatig azt hitte, hogy könny fog jönni a szeméből, de nem jött, az egész emlék egyetlen, nem is nagyon mély sóhajtásban adta ki az erejét. Andor bement a szobájába, ásitott egyet, de ezt aztán nagyon és mélyen, az asztalra dobta a kalapját, vetkőzéshez kezdett. Mikor a nyakkendőjét és a gallérját bontogatta, a tükör elé állt, megszokásból, mint ahogy a legtöbb férfi, aki tükör előtt köti a nyakkendőjét, gépiesen akkor is a tükörhöz megy, mikor leveti.

Nézte magát a tükörben. Azt nézte, hogy most a felszabadult éjszakázásban meghuzódott és megsápadt az arca. Nyáron rendszerint hamar leburnult, és keményhúsú, egészséges, sima arca volt. A tél vége felé, most már második éve, megnyultak a vonásai, mintha megnagyobbodott volna a szeme és szinte nőiesen fehér leti hosszukás, ovális arca. Csinos, nyulánk fiu volt, az anyja

főként két szépségére volt büszke: sötétbarna, majdnem fekete haja dacára élesen kék volt a szeme, s a lába tökéletesen egyenes volt. Mikor egyszer a tornatanár statisztikát csinált az osztály lábairól, aszerint, hogy kinek van ó-lába és iksz-lába, ő volt az egyetlen, harmincöt fiu közt, akit egyik rubrikába se irtak bele. Huszonegyedik esztendejében járt és a bajusza még csak most serkedt. A sporthoz nem volt sok kedve, kicsit lusta volt, de ennek okát lehetett találni a vérzegénységében. Testtartásának és mozdulatainak valami lassu és kellemes eleganciája volt, ami már a fiatalkori fáradtság határán járt. Ő maga, aki elég gyakran foglalkozott külsejével, szépnek tartotta a kezét is: az ujjai és a körmei hosszukásak voltak, a keze-feje szépen csatolódott az inas és csontos csuklóra, ő a kezét szerette legjobban, mert vékony és száraz volt, míg az anyai szem semmit, ami sovány, nem szeretett a fián, gyermekkorában mindig a kövérségéért aggódott.

A tükör előtt felsimitotta dus haját a homlokából és nézte, hogy így mennyire hasonlít az anyjához. Most, hogy el kellett menni a régi lakásból, minden pillanatban az anyjára gondolt, mintha valójában csak most, az emlékeitől is elszakadva, bucsuznék el örökre tőle. De éppen ezért, mert ezt az érzést a külsőségek hozták, nem volt mély és benső. Lefekvés előtt, így halálra fárasztva fiatal testét, mindig érzékeny és felületesen szentimentális volt és a tavasz, a tavasz — mondta magában, mikor elfordult a tükörtől és vetkőzni kezdett — a tavasz fárasztja, bágyasztja és rikatja a városi embert, ez valami misztikus és ősrégi rokonság a növényekkel, hogy mikor azokban mozogni és melegegdeni kezd a nedv, a finomabb emberi idegzetek is nyugtalankodnak, — ilyesmit olvasott valahol — vagy talán nemi kérdés ez is, valahol ezen a ponton hat a modern emberre a nyárelő vizes langyossága, aminek a lankasztó, furcsa szaga nyugtalanít és valami türelmetlenséget kerget végig a csontokon.

Egyingben ült most az ágya szélén, megint megakadt a vetkőzésben, — intim és oly gyakori pihenő pillanat — a térdére könyökölt és úgy tette az állát a tenyerébe, mint sok, sok gondterhelt és fáradt városi ember, aki talán el is felejtette, hogy hányszor állt meg ezen az állomáson az életében, félig levetkőzve, elgondolkozni éjjel az ágy szélén, a nagy csöndben összedadni és kivonni egy nehéz nap emlékeit, néha félórán át meredve így a lámpába vagy a szőnyegre.

Ez nehéz eset volt, amire most gondolt. Minden éjszaka elkezdett gondolni erre, de mindig abbamaradt a gondolatfűzés, mert a paplan alá bujt és elaludt. De ez a mostani óra, ami a bucsuzást és a holnap kezdődő új életet jelentette, egy férfi kilépését a világba, ez nem engedte magát agyonvágni egy félig-sóhajtás, félig-ásítás ikerlélekzettel, amivel az ember annyi nehéz ügyét intézi el, mikor a friss párna simán és hűvösen végigcsókolja a felmelegedett arcot.

A menyasszonyáról gondolkodott.

Hungária Nagyszállóda

Elsőrangú ház Budapesten. Étterme az uri világ találkozója.

Tennisz a bélaí parkban: Lumniczter Sándor.
Ullmann Mariska bárónő felvétele.

RÉGI EMBEREK.

Emlékszem rájuk: téli éjszakákon
A lámpafényben ültek ők pipázva.
Akadt cigány is, néha kettő-három
És zene virrasztott a régi házba.

Szemük már csillogott a karcos bortul,
Ó régi, régi boldog emberek, —
Egy anekdotán szemük könnye csordult
És hahotájuk falat rengetett.

Arany fővényén heverték a kornak.
Fejük felett megállt a vándor élet.
Karszékük öblén édesen horkoltak,
Ha végigették a hosszú ebédet.

Barátjaik a rózsák és a méhek
Vadászerek és régi pipák voltak.
A szőlőskertbe néhanap kinéztek,
Hol érik már a muskotály maholnap.

Hetenkint jött a képes pesti ujság,
S hogy mégis gond nélkül ne éljenek,
A lámpa mellett, míg a füstöt fujták,
Tünődtek egy-egy „Fejtörő“ felett...

ZILAHY LAJOS

AJÁRJASÁG

Douglas Ellen grófnő.

Az 1916. év novemberében a *kaszimowi* fogolytáborban egy nyílt levelező-lapot kaptam Stockholmból *Ellen Douglas* aláírással, melyen hivatkozva édesanyámra, felajánlja támogatását. A nevet csak hirből hallottam addig, de természetesen azonnal válaszoltam neki, kérve tőle hazulról esetleg érkező pénzküldemények közvetítését, néhány könyvet és egy fekete köpönyeget. Innen ered a mi ismeretségünk. Ettől fogva hosszabb-rövidebb időközökben kaptam pénzt, könyveket és a fekete köpönyeg is megérkezett.

De messzebbmenő hatása is volt érintkezésünknek: az a tudat, hogy semleges államban van valakim, akire számíthatok, megerősített szökési tervemben.

Az 1917. év szeptemberében hagytam el a *samarai* vasuti állomáson fogolytársaimat és Rjazanon keresztül *Moszkvába* utaztam, hol Douglas Ellen nekem írt leveleivel igazoltam magamat *Lundberg Knutnál*, a moszkvai svéd Vöröskereszt elnökénél, ki pártfogásába vett, fehérneművel ellátott, egyik saját öltönyét nekem ajándékozta és Ellen grófnővel való további levelezésemet közvetítette. Így kaptam Moszkvában a svéd Vöröskeresztől kétezer rubelt Douglas Ellen sürgönyére, mely nélkül a legnagyobb nyomornak néztem volna elébe. Ugyancsak az ő közbenjárására tudtam azután olyan okmányt szerezni, melynek segítségével 1918 januárjában átléphettem az orosz-svéd határt. Mikor Stockholmba értem, az „*Arfürsten*“ szállóból telefonáltam Douglasékhoz. A grófné válaszolt, örömét fejezte ki jövelelem felett és kérdezte, meddig maradok Stockholmban. Két óra múlva csengett a telefon szobámban. Most már Ellen grófnő beszélt és édesanyja nevében meghítt másnapra reggelire. Délután két óraker pontosan megjelentem a *Stureplanon* levő lakásukon. Nem tudom, miért, de én ismeretlen pártfogómat eddig mindig idősebb hölgynek gondoltam. Képzelműt meglepetésem, mikor egy husz év körüli, szép szőke leányt látok magam előtt. A háziasszony csupa jóság és szivesség; a reggeli egészen zártkörű; a grófnén és leányán kívül még két tagja a családnak, továbbá gróf *Andrássy Imre* a követségről és én.

Ugy a grófné, mint Ellen grófnő kérdezősködtek nemcsak a magam sikerült szökéséről, hanem sok más osztrák és magyar hadifogolyról is. Ebből a beszélgetésből tudtam meg, hogy kiterjedt levelezést folytatnak és jótékony munkájuk sok szerencsétlen fogolynak és aggódó hozzátartozónak nyújt enyhülést. Ugyancsak ekkor értesültem Ellen grófnő ama tervéről, hogy néhány nap múlva utazik Moszkvába, hogy mint svéd vöröskereszt-nővér ott a helyszínén még közvetlenebbül szolgálja azt a célt, melyet eddig a távolból szolgált.

Másnap 11 óraker ismét felmentem hozzá, hogy néhány Moszkvába szóló levelet neki átadjak. Elvitt a délelőtt folyamán a svéd vöröskereszt könyvgyűjtő bizottságába, mely a hadifoglyokat könyvekkel látja el,

Rácz Daniel

Női jelöltök, angol kosztüörök és alkalmi toillettek, blousok,
pongyolák áruháza és műtermei

Sürgöncim „Roberácz”
Telefon: 167-02

Budapest,
IV., Kiggyó-utca 2.

A clubház.

A temesvári Regatta-Club :

A tutajon.

Cabdebó Dezsőné felvétele.

azután elmentünk egy könyvkereskedésbe, hol egy orosz szótárt segített megvennem. A boltból kiérve átadta azokat a leveleket, melyeket édesanyám neki fogságom alatt irt, a következő szavakkal :

— Olvassa el ezeket a magára vonatkozó leveleket, de küldje vissza őket, mert engem annyira meghatottak, hogy meg akarom őket őrizni.

Szép téli nap volt; egyszerű szőrmesapkájában most is magam előtt látom, amint kezet fog velem és pilláin könyek ragyognak. Elváltunk; a leveleket még délután visszaküldtem neki, én pedig aznap este elutaztam.

Ez a nap volt az én legszebb háborus élményem.

Papp-Szász Tamás.

*

A királyné fivére Budapesten. Érdekes vendég időzött a mult héten Budapesten. René páрмаi királyi herceg dragonyos kapitány, a királyné fivére jött el inkognitóban hozzánk és néhány napi itt időzését kedves emléküvé tette azok előtt, akik a fiatal királyi herceg szűkebbkörű társaságában résztvettek. Közvetlen nyílt modorával és szeretetreméltóságával mindenkinek rokonszenvét megnyerte a daliás fiatal tiszt, aki nálunk való tartózkodása alatt több kórházat látogatott meg és kétizben az Országos Kaszinóba is ellátogatott. De megnézte az illusztris vendég a budapesti társaság nyilvános életét is: sétált a korzón a hullámzó tarka sokaságban, betért a Dunapart előkelő vendéglőibe és az egyszerű megjelenésű dragonyos kapitányban senki sem sejtette Zita királyné fivérét, akinek itt tartózkodásáról csak elutazása után értesült a nyilvánosság. A társaság krónikása örömmel jegyzi föl rovatában ezt a látogatást. Az ősi páрмаi ház sarja biznyságot tett róla, hogy a magyar királyné családjának szívét is magával hozta Ferenc József utóda akkor, amikor az olasz ég alatt kinyílt szép virágot keblére tűzte és Mátyás templomában oldalára térdelt az ifju hitves, hogy a szent ékszer az ő vállát is érintse. Jó ezt így tudni most és öröm róla írni a közelmúlt eseményei után.

*

Képek a Világ Könyvé-ből. Barth Lajos világhírű autogramgyűjteményéről már egyizben bővebb ismertetést közöltünk lapunkban. Most a százazreket érő világhírű könyv néhány érdekes képét és autogramját mutatjuk be olvasóinknak, köztük *Ófelsége* a király emléksorait, mely Barth Lajos legujabb akvizíciói közül

való és amely az örökbecsű gyűjtemény legértékesebb oldalát tölti be. A Világ Könyvéből közölt rajzok és képek között a leghirebb mesterek alkotásait találják olvasóink.

*

Uj kamarások. A király a kamarási méltóságot adományozta: gróf *Károlyi Imre*, a magyar országgyűlés főrendiháza örökös tagjának, báró *Fiáth Ferenc* kormánytitkárnak, dr. báró *Montbach Imre* magyar országgyűlési képviselőnek, gróf *Andrássy Manó*, a magyar országgyűlés főrendiháza örökös tagjának, zombori *Rónay Mihály* földbirtokosnak, *Rubido-Zichy Jenő* II-od osztályu követségi tanácsosnak, báró *Piret de Bihain Jenő* földbirtokosnak, dr. gróf *Orsini és Rosenberg Félix* követségi attachénak, gróf *Thun és Hohenstein Félixnek*, dr. kispalugyai és bodafalvi *Palugyay Móric* Liptó vármegye volt főispánja, magyar országgyűlési képviselőnek.

*

Eljegyzések. zichi és vázsonykeői *Zichy Ernő* József gróf, cs. és kir. 5-ös huszárezredbeli tart. főhadnagy eljegyezte széki *Teleki Mária* grófnőt, széki

A temesvári Regatta-Clubban: Zeiller Kató, v. Stegmann und Stein ulánus-kapitány, Thaisz Ilonka, Rötth Ilonka és v. Walzer huszárörnagy. Cabdebó Dezsőné felvétele.

Eöttevényi Olivérné, Kvassay Annie.

Györi és Boros felvétele.

Teleki László Gyula gróf és neje, hadadi *Wesselényi* Heléna bárónő leányát.

kisfaludi *Lipthay* Ervin főmérnök, néhai kisfaludi *Lipthay* Sándor műegyetemi tanár, a M. Tud. Akadémia tagja és özvegy *Müller* Olga fia eljegyezte nagyszekeresi *Fésüs* Magdát, nagyszekeresi *Fésüs* György közjegyző és neje, leveldi *Kozma* Erzsébet leányát.

klobusitzi *Blaskovits* István földbirtokos eljegyezte nagysarlói és kissarlói *Sarlay* Évát Tabdi-pusztán.

*

Házasság. Dr. *Keleti* Kornél és *Bellovics* Mädy házasságot kötöttek.

Özv. kamjonkai *Szemző* Jánosné leánya, Leonka és nemes *Martinovich* Kálmán honvéd-huszárfőhadnagy, özv. nemes *Martinovich* Béláné fia, házasságot kötöttek.

kovásznai *Kovácsnay* Kálmán, a Pénzügyi központ tisztviselője, házasságot kötött néhai teőrösi *Miklós* Károly törvényszéki elnök és özvegye, szül. *Soós* Emilia leányával, *Vilmával*.

*

István-bál Balatonföldváron. A balatonföldvári társaság vasárnap, augusztus 18.-án pompás műsoru hangversenyt rendez, kedden Szent-István ünnepén pedig este táncmulatság lesz, amelyre a fővárosból is sokan utaznak le.

*

Nyaralás.

A nyaralás már a második szakában jár. Az augusztus a Tatra hónapja s a társaság legnagyobb része a magas hegyek között üdül.

Tátralomnicon időznek többek között:

Bálint Zoltán és családja.

Deréky Pál és családja.

Ivanovits Ivánné és leánya.

Báró *Kétly* László családja.

Kubinyi Géza és felesége.

Báró *Lévay* Józsefné és leányai.

Lukács László v. b. t. t. és családja.

Wodianer Hugó.

Ótátrafüreden nyaralnak:

Báró *Guttmann* Vilmos és családja.

Báró *Herzog* Mórícz és családja.

Jankovich Arisztid és felesége.

A Csorbatónál üdülnek:

Biró Lajos és családja.

Buttykay Ákos és felesége *Kosáry* Emmy.

Fraknói Vilmos püspök.

Gróf *Klebensberg* Kunó és családja.

Odry Árpád.

Sarbó Arthur egyet. tanár felesége és leányai.

Sebestyén Károly és családja.

Sztankovánszky Imre.

Vojnovich Géza és felesége.

Lovag *Ybl* Miklósné.

Egyéb hireink a következők:

Apponyi Gézáné grófné a Gratz melletti Lasnitz-höhén tartózkodik.

Barcsay Andor és családja Nagybárcsán nyaral.

Barthos Tivadarné Lellén nyaral.

Batthyány Gyula gróf és felesége bicskei birtokukról Marienbadba utaztak.

Bernáth Gézáné ezidőszertre Trencsénteplicen nyaral, azután Bajmócra megy üdülni.

Bogya Andorné a Fonyód melletti Bélatelepen időzik.

Capdebo Dezsőné Baraczházán nyaral.

Csáky Istvánné grófné és *Bornemissza* Luise báróné, aki hosszabb ideig *Lónyay* Elemér herceg és felesége *Stefánia* kir. hercegasszony vendége volt, Gleinstättenbe érkezett.

Corsan-Avendano Gáborné Balatonfüreden időzik.

Czerin Ottokár gróf Ausseeban időzik.

Daruváry Géza v. b. t. t. Karlsbadban tartózkodik.

Dirsztay Vera báróné Marienbadban üdül.

Eölberg-Thyll Sándorné Fenyőházán üdül.

Groedel Hermann báró és felesége leányaikkal Karlsbadban időznek.

A száműzött külföldi Brázay parfumeöket használnak!
készítmények helyett leányaink, asszonyaink

BUDAPESTI RAKTÁR: VIII., ÜLLŐI-UT 66/a.

Gulden Róbertné Balatonföldváron nyaral.

Halasy József cs. és kir. kamarás és felesége *Marienbadban* időznek.

Haracsek László és felesége *Nagybányán* tölti a nyarat.

Hedry Aladárné *Sirokán* tartózkodik.

Horváth Emil báró *Kolozsváron* időzik.

Jekelfalussy Lajosné *Marienbadban* időzik.

Jeszenszky Pál és családja *Iglófüreden* nyaral.

Kemény Árpádné báróné *Szilágykövesden* időzik.

Koós Ödönné *Félicsfürdőn* tartózkodik.

Mikecz Károly és felesége *Balatonföldváron* üdül.

Molcsányi Gábor és felesége *Nagybányán* időzik.

Odescalchi Béla herceg *Karlsbadban* tartózkodik.

A temesvári korzóról. *Ferenczy Sándor* aljspán.

Cabdebó Dezsőné felvétele.

Orosdy Fülöpné báróné *Pilis-Szántón* tartózkodik

Perczel Miklósné *Lellén* tölti a nyarat.

Prichradny Kálmán és családja *Nagybányán* nyaral.

Rákosi Gyula és felesége *Balatonföldváron* nyaralnak.

Samanich Ede kapitány, a cs. és kir. vezérkarnál és felesége *Badenből* *Veglia* szigetére utazott.

Semsey Lászlóné grófné és *Ily* leánya *Semmeringről* *Semsére* utaztak.

Sennyey Béla gróf *Nagyhantósról* *Bélyre* utazott.

Siegescu József és családja *Marillán* nyaral.

Stadlerné Olga *Portoroséban* üdül.

Stoll Károly és felesége *Sikállón* nyaralnak.

Szápáry Frigyesné grófné, született *Windischgrätz* hercegnő a *svájci Arosában* üdül.

Széchenyi Imréné grófné *Somogyváron* időzik.

Székács Tivadarné *Fenyőházán* tartózkodik.

Szmrecsányi Györgyné *Tahin* nyaral.

Szomjas Lajos h. államtitkár és családja *nagygéci birtokán* tölti a nyarat.

Teleki Mihály gróf *Gyömrőn* tartózkodik.

Özv. *Törley Józsefné* *Fonyódon* üdül.

Wagner Ödönné és *Mária* leánya *Balatonfüreden* időznek.

Wodianer Artur a *Semmeringen* időzik.

Zichy Rafaelné grófné *Marienbadban* időzik.

*

Hősi halál. nemesiticzi *Jaross Kálmán*, a cs. és kir. 5. huszárezred hős hadnagya, a *Piave* mellett elesett a becsület mezején.

*

Halálózsok. almási *Kovachich Antal* nyug. kir. járásbíró, almási kegyur 86 éves korában elhunyt.

bocsári *Mocsáry Ödön* cs. és kir. kamarás, *Nógrád vármegye törvényhatósági és közigazgatási bizottsági tagjának*, életének 72-ik, boldog házasságának 51-ik évében, hosszas szenvedés után elhunyt.

DIANA
PUDEER

MINDENÜTT KAPHATÓ.

† Fehér Edgár, huszárkapitány.

Szezon.

Szent Anna napja ismét elmúlt a régi kedves bálók nélkül. Füredre nem jöttek el Veszprémből és Fehérvárról a híres négyesfogatok és másutt is, ahol szép leányok és asszonyok nyaralnak, a lenge Terpszihóré csak lopva járó vendég. A háboru ötödik évében valahogy nem hisszük, hogy jogunk van mulatni, ám az ifjuság hajlandó engedményeket tenni és nincs szabály kivétel nélkül. Vannak még mosolygó leányszemek, asszonykacagás is csendül a völgyek felett és vannak — untauglich cigányok is, akik a puska helyett vonóval szolgálják a hazát. Persze tüdőbálós tárcákat azért nem lehet írni, mert az aranyos alkonyatban keringő fehér ruhákat, a színes lampionok tűzében kacagó szemeket a magánvillák és nyaralók kertjeibe számüzte a háboru. A nyilvános szállók csak annyiban emlékeztetnek a régi jó világra, hogy a fürdőkádakban ma is alszanak, mint egykori Anna-bálokon, langyos éjszakákban. A forgalom és a verseny óriás mértéket ölt mindenütt, ami persze diszkrét óvatosságra készíteti a társaságot, mert a Nagy Adorjánok és egyéb álgrófok ellen soha sincsen biztosítva az ember.

A pesti nyaralók — szoltunk róluk a minap — most Budát favorizálják erősen. Nemcsak a pompás levegője és árnyas zöldje miatt, hanem azért is, mert a Szinkörben már vagy huszadszor adják egyvégben a Farkas Imre pompás darabját. És amire tizenöt esztendő óta nem volt példa Budán: minden este az utolsó helyig eladott nézőtér előtt játszva végig a *Túl a nagy Krivánon* kedves jeleneteit *Sebestyén Géza* kitünő gárdája. *Lakatos Ilonka*, aki a mult héten spanyol volt, most újra ennivaló tót fruska és második felvonásbeli

Perzsaszőnyeg különlegességek, antik-ezüst-tárgyak és ékszerek kaphatók

Rosenstinglnél

Budapest,
IV., Deák-tér 4. — Telefon 6—76.

táncával most ismét ő hozza lázba a közönséget. A szép *Jósika Mici* új vonzóerő a szerencsés operettben és a *Medgyaszay Jenő* meleg, férfias baritonján sohasem tudjuk elunni a gyönyörű Farkas-nótákat. A nézőtérén estéről-estére a legjobb publikumot látjuk és a felvonásközökben elegáns nyári toaettek világítanak a Horvát-kert virágágyai között. Az est sötétjében is megismerjük rajtuk a *Kereszty Ilona* mesteri kezének munkáját.

És a toaletteről jut eszünkbe, hogy szalad az idő, múlik a nyár és sáppadozik már a gesztenyefák levele. Nemsokára hullani kezd és új ősz köszönt ránk új gondokkal. Vajjon hogy lesz, mint lesz, lesz-e béke már egyszer, mire a falevelek lehullanak? . . .

Olvasóinkhoz.

Az a kénytelen szükség, mely a háborus élet financiáinak parancsol, ezuttal ismét arra kényszerít bennünket, hogy A Társaság előfizetési árát felemeljük. Hosszas indokolás helyett elegendőnek hisszük annak a körülménynek bejelentését, hogy mind a nyomdai, mind a klisé-költségek újból tetemesen megrágultak, olyannyira, hogy lapunknak régi árban való előállítása lehetetlen. A Társaság-nak öt évi lelkes munkával elért nivóját sem belső tartalmában, sem külső kiállítását tekintve, leszállítani nem akarjuk, sőt minden törekvésünk arra irányul, hogy a magyar uri társaságnak ez az immár mindenütt elismert orgánuma, hétről-hétre jobb és tökéletesebb legyen. Ilyen körülmények között el kellett határoznunk, hogy A Társaság előfizetési ára jelen számunktól kezdve

egész évre	--- --- ---	60 korona
fél évre	--- --- ---	30 korona
negyedévre	--- --- ---	15 korona

Lapunk egyes példányainak ára pedig szintén az e heti számtól kezdődőleg 1 korona 20 fillér.

Magától értetődik, hogy a már beküldött előfizetésekre ez az áremelés nem vonatkozik és az új negyedév kezdetéig csak az újonnan belépő előfizetőket terheli.

Reméljük, hogy t. előfizetőink, mérlegelve a súlyos viszonyokat, ezt a díjemelésünket is méltányolják és lapunknak továbbra is a régi jóbarátai maradnak.

Budapest, 1918. augusztus.

A kiadóhivatal.

Brachfeld J.

kamarai szállító
Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Uri ing és divatujdonságok.
Uri ruházat mérték szerint. Táborigi selymestek.
Női és férfi kész felöltők.

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség. —

Sován. A gyűlöletnek nincs köze a hazafisághoz, mint ahogy nincs köze a bátorsághoz sem. Ha ön uszító gyűlöletben ég az angolok és a franciák ellen, akik itt békésen élhetnek — ezzel nem a hazafiságát bizonyítja, hanem csak emberietlenségét. Lehet, hogy a nagy kultúr-nemzetekben sokan feledkeztek meg az emberiség parancsáról, de erre, mint szomorú eltévelyedésre kell gondolni, nem mint követendő példára. Igenis, nagy és hatalmas erkölcsi erőt jelent számunkra, magyarokra az a talán kissé már túlzásba is vitt lovagiasság, amellyel mi az idegenekkel szemben viseltetünk. Higgye el, hogy ez a jövőben olyan erkölcsi tökélet fog jelenteni nekünk, amit most még kéllően fel sem tudunk becsülni. Mi ezer éve viseljük a lovagias jelzőt, épp most dobjuk el, amikor az emberiség a legnagyobb próbáját álljuk? Épp így vagyunk az idegen nyelvek tanulásával s a külföldi művek olvasásával is. A műveltség senkitem tesz hazafiatlanná s a tudatlanság és elmaradás nem szolgálja a hazát. Abban azonban igaza van, hogy az itt tartózkodó külföldiek, vagy azok, akik nem rég lettek magyar állampolgárok — kétszeresen kötelesek tiszteletben tartani a mi nemzeti érzésünket. Ha valaki erről megfeledkezik és minket vagy szövetségeseinket sért, azt rendre kell utasítani akár férfi akár hölgy az illető. A női mivolt nem lehet ménség sem a hátlatlanságra, sem a neveltelenségre. — **Finom Rózsá.** 1. Azokét, akik arra társadalmi állásuknál fogva joggal számot tarthatnak — és szépek. 2. A csillagkeresztrend tagja általában csak a magasabb arisztokráciához tartozó hölgy lehet, aki a felvételnél nyolc atyai és nyolc anyai őst tartozik kimutatni és ha férjes nő, azt is, hogy férje kamarás, vagy ha nem is az, mellékelni kell annak ősi próbáját annak bizonyítására, hogy a férje a kamarásságra képesítve van. 3. és 4. Arra ma már nem kell pápai dispensáció. Adott esetekben a felmentést az igazságügyminiszter adja meg. 5. A hitbizományi bíróság esetleg megengedheti a betáblázást. Előbb meg kell kötni a kaució szerződést s azután indokolt kérvényben kell kérni a bíróságtól a bekebelezést. 6. Csapat-testek elhelyezéséről nem adhatunk tudósítást. — **G. A. O.** Nép-felkelő Pétert alkalmasnak találtuk és besoroztuk. A többi — untauglich! — **Sz. T.-né Pécs.** 1. A Tűzpróba, Drasche-Lázár Alfréd érdekes, kitérő regénye könyvalakban is meg fog jelenni és már sajtó alatt van. 2. Erre a kérdésre legközelebb a Szépségápolás-rovatban felelünk. 3. A szigorú bírálat — az igazi jóakarát. A tehetségnek nem árt, sőt sarkalja, mint jó paripát a sarkantyú, a dilettánszt pedig visszariasztja a felesleges időpazar-

lástól. Ha ön olvasná azokat a szörnyüéseket, amelyeket legtöbbször irodalmi szárnypróbálgatás címe alatt mi kapunk, — még dühösebb lenne, mint mi. A fecske-fiókat örömmel nézi mindenki, hogy a szárnyát próbálja, de ha vakandok repülni akarna, ez szánalmas és a leghelyesebb a fejére koppintani, hogy hagyja abba azt, amihez nincs tehetsége. — **Juci.** Az elferdített írás néha semmit sem ér. A kérdése pedig annyira komolytalan, hogy igazán nem felelhetünk rá. Ha másért nem, ezért a levélért megérdemli, hogy falusi száműzetésbe küldjük, — ott talán elmegy a kedve az ilyen furcsa tréfáktól. — **Társalkodónő.** Ebben az ügyben tessék a kiadóhivatalhoz fordulni. Elvileg semmi kifogás nincs ellene. — **Négy vers.** Nagyon sajnáljuk, de bizony a négy közül egy sem üti meg a mértéket. — **Cz. A.-né.** Nagyon sajnáljuk, hogy neve az aláírásból kimaradt. Az illető amatőr-fényképész barátunkat megkérjük, hogy abból a képből önnök is küldjön. — **F. S. Öntől** sokkal jobbakat kapunk már, — a javatermésből kérünk. Ez, sajnos, nem nekünk való. — **Pozsonyi.** A Politika júliusi számát, minden könyvkereskedőnél megkaphatja. — **M. E. grófnő.** Azt a képet a múlt évben közöltük. Kívánatára az illető számot a kiadóhivatal meg fogja küldeni. — **Dunai nyaraló.** Az illető hajóosztást címe tényleg parancsnok, mivel a társaság így cimezteti őt a hajón. Hogy a ruhája szebb, mint egy admirálisé, az lehet, de hogy tekintélye nem ettől van, azt azok a vitézségi medáliák bizonyítják, amellyel a civilhajóst a háboruban díszítették föl. A tengerész sorsa bizonyára nehezebb, mint a dunászoké, de a tisztelet minden jól teljesített kötelességnek kijár. — **K. Balassagyarmat.** Thaiss, Anatole France regénye, az Olcsó könyvtárban jelent meg. — **Tutaj.** Ez a novella különös kis írásmű, főleg anyakadás, melylyel a lelki problémát megoldja, egészen eredeti ötlet. A grófnő, aki az engedetlen lovászt rövid

Ferenczi Sári dr.

Bató József festőművész rajza.

uton halálra ítéli és a nyaktól saját bájos kacsójával indítja meg — fölöttébb elragadó hölgy. De úgy tudjuk, hogy a XIX. század közepén már nem volt hazánkban ilyen főúri gyorsított eljárás. Sőt, ha jól emlékezünk a középkorban és — csak a rémregényekben. Az a pont azonban betetőzi az ön csodás művét, hogy a levágott fej megjelenik jelenteni: „Grófnő a kocsi előállott!” ... A rémtörténeteket, uram, épp oly nehéz megírni, mint a meséket. Ne is próbálkozzék vele. De mással se! — **Olvasóinkhoz.** Jaksics Sándor máv. tisztviselő, (Esztergom Dorogi-ut) kéri a Chabrovszkból hazatért fogoly tisztakat, értesítsék őt Jaksics Aladár 32-es honvédszázados hogylétéről.

Felelős szerkesztő: dr. ENDRŐDI BÉLA.

Laptulajdonos: dr. DOBAY ISTVÁN.

Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. Telefon 127—05

Falcione Árpád gyermekei.

Kardos műterem felvétele.

DRASCHE-LÁZÁR ALFRÉD regénye

ENYÉM VAGY!

3. Kiadás. * Ára 8 kor.

Megrendelhető „A Társaság” kiadóhivatalánál Budapest, IV., Reáltanoda-utca 18. Postaköltségre külön 65 fill. küldendő.

Velour és filz kalapok alakítását

a legújabb formákra a legszebb kivitelben készít:

LŐWY R. kalapgyár

Budapest, VII., Károly király-ut 9. sz.

(Gróf Hadik-ház, az udvarban).

JOSEF FISCHER

cs. és kir. udvari és kamarai szabó

WIEN, I., LOBKOWITZ-PLATZ 1.

Divatterem

Elegáns utcai öltözékek, látogató-toilettek. Kabátok, szörmék. Kosztümök 14-17 éves fiatal hölgyek részére. Legújabb szabásu hölgylovaglőöltözékek

Kosztümök a sport minden ágához.

Izléses férfiruhák legfinomabb kiállításban. Szalon-, utcai- és sportöltözékek.

TÖRÖKÖK

Irta: DOBAY ISTVÁN.

/ ÁRA: 5.- KOR. /

MÁSODIK KIADÁS.

A TÁRSASÁG KIADÁSA.

Megrendelhető

A Társaság kiadóhivatalában,
Budapest, IV., Reáltanoda-utca 18. sz.